

**GERECHT IN EERSTE AANLEG VAN BONAIRE, SINT EUSTATIUS EN SABA
zittingsplaats Bonaire**

Uitspraak

in het geding tussen:

Elias Fortunato Moreno,
verblijvend op Bonaire,
eiser,
gemachtigde: mr. M. Bijkerk, advocaat,

en

de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (IND),
verweerder,
gemachtigde: mr. P.J. de Graaf, werkzaam bij de IND Caribisch Nederland.

Procesverloop

Bij beschikking van 15 januari 2019 heeft verweerder de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning 'voortgezet verblijf op grond van bijzondere omstandigheden' (de aanvraag) afgewezen (het bestreden besluit).

Eiser heeft tegen het bestreden besluit geen bezwaar ingediend.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het gerecht heeft de zaak ter openbare zitting behandeld op 23 september 2019. Partijen hebben zich daar doen vertegenwoordigen door hun gemachtigde.

Overwegingen

1. Op grond van de artikelen 5.22 en 5.23 van het Besluit toelating en uitzetting BES (BTU BES) kan een verblijfsvergunning worden verleend aan de vreemdeling die aan de in die artikelen gestelde voorwaarden voldoet. Artikel 5.24 van de BTU BES regelt de mogelijkheid tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor de gevallen waarin niet aan de voorwaarden van de artikelen 5.22 en 5.23 wordt voldaan. Het gaat dan om het verlenen van voortgezet verblijf aan een vreemdeling wegens bijzondere omstandigheden. Om op grond van dit artikel voor een verblijfsvergunning in aanmerking te komen, dient de vreemdeling zijn bijzondere individuele omstandigheden te onderbouwen met een schriftelijke verklaring en aanvullende stukken. Het belang van de vreemdeling kan alleen in bijzondere omstandigheden zwaarder wegen dan het algemeen belang van de overheid.
2. Aan de bij het bestreden besluit gehandhaafde afwijzing heeft verweerder ten grondslag gelegd dat eiser enkel een schriftelijke verklaring heeft overgelegd, waarin is opgenomen dat hij de zorg heeft voor een minderjarig kind met de Nederlandse nationaliteit en dat zijn echtgenote ook de Nederlandse nationaliteit bezit. Hiermee heeft eiser onvoldoende onderbouwd van welke individuele bijzondere omstandigheden sprake zou zijn, die ertoe zouden moeten leiden dat aan hem voortgezet verblijf dient te worden verleend.
3. Eiser betoogt dat in zijn geval sprake is van zeer nauwe, afhankelijk banden met de in het openbaar lichaam wonende personen, nu zowel zijn minderjarige kind als zijn echtgenote en het minderjarige kind van zijn echtgenote uit een eerdere relatie de Nederlandse nationaliteit bezitten. Daarnaast heeft hij de zorg over beide minderjarige kinderen. Zijn echtgenote verdient onvoldoende om in haar levensonderhoud en dat van de kinderen te voorzien. Hierdoor voldoet hij aan twee van de vijf voorwaarden om voor een voortgezet verblijf op grond van bijzondere omstandigheden in aanmerking te komen.
4. Het gerecht overweegt als volgt. In de Circulaire toelating en uitzetting BES (CTU BES), hoofdstuk 15 onder 5.1 'Verblijfsvoorwaarden', wordt niet toegelicht wat onder nauwe banden wordt verstaan, en evenmin hoe de kring van personen met wie die banden (kunnen) worden onderhouden, dient te worden gedefinieerd. Het is aannemelijk dat onder de kring van personen familieleden behoren. Dat lijkt ook het standpunt van verweerder te zijn, doch meent verweerder dat eiser te kort op Bonaire is om deze banden met zijn echtgenote en minderjarige kind te kunnen hebben opgebouwd. Het gerecht volgt verweerder daarin niet. Verweerder dient acht te slaan op feiten en omstandigheden die wijzen op een nauwe band tussen eiser en de door hem genoemde gezinsleden. Niet is gebleken dat verweerder dergelijke omstandigheden bij zijn weigering om aan eiser een verblijfsvergunning te verlenen heeft betrokken. Het komt het gerecht niet onaannemelijk voor dat

sprake is van zeer nauwe, afhankelijke banden tussen eiser en zijn echtgenote en de minderjarige kinderen die onderdeel uitmaken van het gezin van eiser.

5. Eiser heeft voorts de zorg over zijn biologische minderjarige kind en het minderjarige kind van zijn echtgenote. Daarmee is ook voldaan aan de voorwaarde opgenomen onder c van 5.1 in hoofdstuk 15 CTU BES voor het verlenen van een verblijfsvergunning op grond van bijzondere omstandigheden. Uit het bestreden besluit blijkt ook niet dat verweerder die omstandigheid heeft meegewogen.

6. Het bovenstaande leidt ertoe dat verweerder niet in redelijkheid tot het bestreden besluit heeft kunnen komen. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard, het bestreden besluit zal worden vernietigd, en verweerder zal worden opgedragen opnieuw te beschikken met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is opgenomen.

7. Verweerder zal als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten van deze procedure worden veroordeeld, die conform het Besluit proceskosten bestuursrecht BES worden begroot op US\$ 782 (A = 2, B = 391 en C = 1).

Beslissing

Het gerecht:

verklaart het beroep gegrond,

vernietigt het bestreden besluit,

draagt verweerder op binnen vier weken na deze uitspraak opnieuw te beschikken met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is opgenomen,

veroordeelt verweerder in de kosten van deze procedure, aan de zijde van eiser begroot op een bedrag van US\$ 782,

Aldus vastgesteld door mr. F.J.F. Gerard en uitgesproken in het openbaar op 30 oktober 2019 in aanwezigheid van mr. S.C.A. ter Borg, griffier.

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open binnen zes weken na kennisgeving van deze uitspraak. Zie hoofdstuk 5 van de War BES.